

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/41688,Hlebowicz-Piotr-Jan.html>
23.02.2024, 22:28

Hlebowicz Piotr Jan

Miejsce urodzenia Morąg

Data urodzenia 2 III 1963

Hlebowicz Piotr Jan herbu Leliwa, ur. 2 III 1963 roku w Morągu. Wykształcenie podstawowe (1977). Od 1979 był uczniem Liceum Rolniczego w Gdowie, z którego w 1982 został relegowany z powodów politycznych.

W latach 1981–1996 razem z rodzicami prowadził gospodarstwo rolne (10 ha) w Zagórzanach, dorywczo pomagał także rodzicom w pracy związanej z konserwacją zabytków.

W latach 1980–1981 działał aktywnie wraz z ojcem, Jerzym Hlebowiczem w strukturach rolniczej „Solidarności” zakładając koła wiejskie i gminne, a po rejestracji w skonsolidowanym w ramach NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego przeszedł do działalności konspiracyjnej i był w nią zaangażowany do czasu zmian ustrojowych. Działał pod pseudonimami „Hrabia”, „Żmudzin”, „Paweł Podolski”. W latach 1982–1990 działał w Porozumieniu Prasowym „Solidarność Zwycięży” oraz był zaprzysiężonym członkiem Ogólnopolskiego Komitetu Oporu Rolników. W latach 1982–1990 prowadził niezależną działalność wydawniczą, tj. współredagował pisma, pisał teksty, dokonywał technicznej obróbki, drukował czasopisma podziemne, plakaty i ulotki. Wśród czasopism, które wydawał były m.in. „Solidarność Zwycięży” (potem zmiana tytułu na „Solidarność Walcząca - Zwycięży”, a w końcowym okresie na „Solidarność Walcząca” Oddział Kraków), „Kurierek B”, „Solidarność Rolników”, „Żywią i Bronią”, „Niepodległość” LDP „N” i wiele innych. 31 VIII 1982 zatrzymany podczas manifestacji rocznicowej w Gdańsku i

około 5 dni przetrzymywany w areszcie. Skazany przez kolegium ds. wykroczeń na m-c aresztu z zamianą na karę grzywny. Od wiosny 1983 odbywał regularne wyjazdy kurierskie do Wrocławia i Gdańska. W latach 1983-1984 uczestniczył w budowie bunkra - drukarni „Wilno” im. gen. Leopolda Okulickiego „Niedźwiadka” w Zagórzanach, pod pracownią matki Anny Hlebowicz w Zagórzanach k/Gdowa. Drukarnia ta nigdy nie została zdekonspirowana (działała do 1992). Członek zaprzysiężony organizacji „Solidarność Walcząca”. W 1985 wraz z Marianem Stachniukiem współtworzył oddział krakowski Solidarności Walczącej. W VII 1986 po aresztowaniu Stachniuka został szefem Porozumienia Prasowego „Solidarność Zwycięży” oraz Krakowskiego Oddziału „Solidarności Walczącej”. Po 1987 prowadził także działalność polityczno-informacyjną i szkolenia poligraficzne dla działaczy z ówczesnego ZSRS. Był zaangażowany w przerzut sprzętu poligraficznego oraz zakazanej literatury do Związku Sowieckiego. Współpracował z tamtejszą opozycją antykomunistyczną oraz Polonią. Był współtwórcą i współprzewodniczącym - wraz z Jadwigą Chmielowską - Wydziału Wschodniego Solidarności Walczącej (po 1992 - Autonomicznego Wydziału Wschodniego Solidarności Walczącej). Struktura powstała na początku 1988 roku i zajmowała się współpracą polityczną oraz informacyjną z opozycją antykomunistyczną w byłym ZSRS. Kontakty i współpraca zachowane zostały po dzień dzisiejszy.

Współorganizował „Centrum Koordynacyjne Warszawa'90” w zakresie współpracy z liderami ruchów narodowo-niepodległościowych w poszczególnych republikach ówczesnego Związku Sowieckiego (organizacja powstała 13 XII 1990 w Warszawie na konferencji założycielskiej). Pomysłodawcami powstania tej międzynarodowej organizacji byli Roman Zaleski i Wojciech Stando. Od 1988 do dziś prowadzi działalność polonijną i dziennikarską na rzecz Polaków w byłym ZSRS. W latach 1990-1991 należał do Niepodległościowego Sojuszu Małopolskiego. W 1990 został honorowym członkiem gruzińskiego stowarzyszenia im. Ilii Czawczawadze. W I 1991 brał udział w wydarzeniach związanych z próbą zdławienia przez ZSRS dążeń

niepodległościowych na Litwie, koordynował również transporty z pomocą dla parlamentu litewskiego. Został wpisany do księgi pamiątkowej Obrońców Litewskiego Parlamentu.

Od lat 90. jest zaangażowany w szeroko rozumianą działalność na rzecz pomocy Polakom na Wschodzie, a także pomocą na rzecz wspierania niepodległości republik byłego ZSRS, takich jak Gruzja, Białoruś, Litwa, Łotwa, Estonia, Ukraina, Mołdawia, Tatarstan, Kazachstan, Uzbekistan, Czeczenia. W 1992 wraz z Maciejem Ruszczyńskim i Anatolem Diaczyńskim podjął po raz pierwszy kwestię repatriacji Polaków z Kazachstanu oraz z innych regionów byłego ZSRS, doprowadzając do debat w Parlamencie RP w tym temacie. Członek założyciel „Czeczeńskiego Ośrodka Informacyjnego” w Krakowie (od XII 1994). Międzynarodowy obserwator wyborów prezydenckich i parlamentarnych w Czeczeńskiej Republice Iczkeria (I 1997). W latach 1996–1997 dyrektor Biura Promocji Urzędu Miasta Łodzi w Wilnie (Litwa). Jest współautorem książek, wystaw historycznych, autorem licznych publikacji i artykułów prasowych. Od 2019 felietonista Magazynu „Kurier Wileński”. Członek założyciel Stowarzyszenia Solidarność Walcząca (2007). 2001–2004 dyrektor Szkół Letnich języka polskiego i Kultury na Syberii „Bliżej Ojczyzny” z ramienia Fundacji Pomoc Polakom na Wschodzie i Senatu RP (Tomsk – Ałtaj) których inicjatorem był Tadeusz Markiewicz. Od 2006 członek Zarządu Związku Repatriantów RP, uczestnik akcji na rzecz uchwalenia „Karty Polaka” oraz przyjęcia nowej Ustawy Repatriacyjnej. Od 2008 członek Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich (oddział Katowice). W VIII 2015 – gość honorowy i uczestnik II Zjazdu Światowego Kongresu Tatarów Krymskich w Ankarze. Członek honorowy Ukraińskiego Związku Helsińskiego (2008), pełnomocny przedstawiciel Stowarzyszenia Weteranów Ukraińskiego Związku Helsińskiego na Polskę (od jesieni 2016). Od 2015 współpracował z Jednostką Wojskową Komandosów w Lublińcu. W III 2016 wraz z Jadwigą Chmielowską prowadził wykłady na temat prowadzenia wojny niekonwencjonalnej dla wojsk specjalnych NATO (Böblingen k/Stuttgartu, Lubliniec, Kraków). Uczestnik międzynarodowych konferencji „Krymskie Forum 1” (2012 w

Symferopolu – Krym), „Krymskie Forum 2” (2016 we Lwowie) poświęconych sytuacji Tatarów Krymskich. Od I 2018 jest członkiem Wojewódzkiej Rady Konsultacyjnej do Spraw Działaczy Opozycji Antykomunistycznej oraz Osób Represjonowanych z Powodów Politycznych przy Wojewodzie Małopolskim. Laureat „Paszportów Wolności” w roku 2022. Miłośnik i popularyzator twórczości Józefa Mackiewicza.

Odnaczony: Krzyżem Semper Fidelis Solidarności Polskich Kombatantów (2000); odznaką honorową emigracji Tatarów Krymskich w USA (2000); Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (2007); medalem „Za zasługi dla Małopolskiej Solidarności” (2007); medalem Orderu „Za Zasługi dla Litwy” (Wilno, 2009); Krzyżem Solidarności Walczącej (2012); Medalem pamiątkowym błogosławionego Księdza Jerzego Popiełuszki „Zło dobrem zwyciężaj”, przyznany przez kapitułę Pamięci ks. Jerzego Popiełuszki (2014); Krzyżem Wolności i Solidarności (2016); medalem Pro Patria (2017); Medalem XXX-lecia Ukraińskiego Związku Helsińskiego (Kijów, 2018); Medalem Stulecia Odzyskanej Niepodległości (2019); Medalem Wolności (Rząd Emigracyjny Czecheńskiej Republiki Iczkeria, Akhiad Idigov, Winterberg, 2019); odznaką Zasłużony dla Kultury Polskiej (2019); Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (2020); Krzyżem Służby Niepodległości (odznaczenie Formacji Niepodległościowej, 2021).

Andrzej Malik

[Kraków Region Małopolska](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)